

[Drachmann.]

Omstændigheder at drive og vil være umuligt at drive Handelspolitik paa den forretningsmæssige, lad os sige det ganske aabent: kyniske, haardhændede Maade, som nu er paa Dagsordenen Verden over. Med et saadant Pres indefra vil vi slaa os selv ihjel. Vi vil slaa Priserne ned for os selv, og det har vi ikke Raad til i Længden.

Jeg tillader mig da ganske for egen Regning at fremsætte en Tanke om en Slags Strejkeforsikring for vor Landbrugseksport, en Tanke om at skabe en Slags dansk Jernfond, hvis Midler kan tilvejebringes f. Eks. ved Afgifter paa Landbrugseksporten eller paa anden Maade. Det maatte selvfølgelig være en meget stor Fond, paa maaske 100 Mill. Kr., men jeg tror, det vilde lønne sig at have en saadan Reserve, en saadan Eksportfond til det Formaal, jeg straks skal komme nærmere ind paa. Vi maatte have et System af Statskølehuse, som vi kunde lægge Smørret op i, og maatte være indstillet paa i hvert givet Tilfælde at kunne tage en Standsning af vor Landbrugseksport gennem Uger, ja, gennem Maaneder, om det skulde være, uden at vi i Forholdet udadtil blev svækket ved det, jeg før betegnede som Presset indefra.

I en saadan Periode, hvor Staten af handelspolitiske, af forhandlingstekniske og taktiske Grunde maatte sige Stop over for Udlandet, maatte man være belavet paa til en almindelig Afregningspris at tage Smørret, og jeg tror, at de Ofre, det vilde koste, vilde blive opvejlet af de Resultater, der kunde opnaas. Den ugentlige Smørseksport til Tyskland, hvorfra Presset nu er saa stærkt, at den vanskeliggør Forhandlingerne i skæbnsvanger Grad, andrager ikke engang 2 Mill. Kr. om Ugen. For en 8 Mill. Kr. om Maaneden vil man altsaa kunne aftage alt det Smør, der vil kunne blive tilovers, og lægge det op paa sine Kølehuse og se Tiden an med større Sindslighed end den, der nu præger Sindene i vort Hovedeksporterhverv. Saa kunde man se, hvem der holdt længst ud; de, der havde Trang til at aftage vort Smør, eller de, der har Trang til at sælge det.

Jeg henviser til, at England, og for Resten alle andre Lande, har disse Kølehus-systemer, ikke maaske til det samme Formaal, som jeg her nævner, men det er jo ikke noget ukendt, og med dette kunde man uden at faa en nervøs, panisk Baggrund for Landbruget, holdende det selvselvfolgelig fuldkommen skadesløst, staa stærkere mod den Slags Trusler, som er

Aarsagen til, at vi blev tyunget ind i den for Danmark uværdige Kulaftale sidst.

Det maatte være et stort Formaal at arbejde for. Disse Trusler fra tysk Side om at stoppe for den danske Eksport, som nu synes at blive mere farlige, fordi man fra tysk Side ønsker baade Tillægskontingenter og det hele slaaet sammen, saaledes at man kan true hele det danske Landbrug med Standsning, maatte man paa en lige-ligere, internationalt høflig Maade fra dansk Side imødegaa med at sige: Saa venter vi til bedre Tider, saa gaar vort Smør i Mellemtiden i Kølehuset, og saa ser vi, hvem der kan holde længst ud.

Vi maa altsaa se at komme tilbage til en ligevægtig Periode. Jeg indrømmer i øvrigt gerne — mange Gange har vi fra vor Side og mange Gange har jeg personlig talt derom —, at det danske Landbrug under sit særlige Førerskab i sin Tid maaske er kommet lidt for højt op med Hensyn til Selvglæde, en vis religiøs Følelse af, at Verden ikke kunde undvære vort Landbrugs Produkter; men paa samme Maade maa jeg vende mig imod det lige saa utiltalende Billede af et Landbrug, som bogstavelig talt trygler Udlandet om at købe, ydmyger sig for det, kryber for det og fortæller, hvor nødvendigt det er for Landbruget at komme af med Varerne, om hvilke der heldigvis med Rette kan siges, at de kvalitetsmæssigt er uovertrufne.

Hvorfor skal vi lade os sjofle, hvorfor skal vi gennem en hæsblæsende Afsætningspolitik proklamere, at alle disse Varer er uundværlige for os som Salgsobjekter? Hvorfor skal vi være med til at slaa Benene bort under vort Hovederhverv, under de Priser, vi skal have hjem, under alt dette, der betinger meget vanskelige handelspolitiske Perspektiver, at vi kan oprettholde vor Standard som økonomisk og socialt Land og Samfund.

Vi lever i en Verden af Haardhed. Hvis vi ikke formaar i en saadan Verden med denne Udvikling, vi er inde i, selv at sætte haardt imod haardt i Situationer, hvor der lægges haardt op, tror jeg, at Resultatet vil blive derefter; saa vil vi være slaaet ud paa Forhaand i den Nedgangslinie, som allerede er saa stærk mod Vest, men navnlig i Forhandlingerne mod Syd, hvor vi sikkert ikke kan foretage flere Kulindkøb og vel ikke heller kan skaffe flere frie Deviser som Kredit til Tyskland, fordi vi snart ikke kan faa disse Deviser, naar vi selv skal betale vor Raastofimport med andre Deviser.